

A Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Visegrádi Zoltán (....) ügyvéd által képviselt (felperes címe) felperesnek a Katorné dr. Tóth Eszter és Dr. Stomjai Ramona Judit jogtanácsosok által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (alperes címe) alperes ellen adó ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perben a Baranya Megyei Bíróság 2011. február 10. napján kelt 7.K.21.644/2009/27. sorszámú ítélete ellen az alperes által 29. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

Í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Baranya Megyei Bíróság 7.K.21.644/2009/27. számú ítéletének becslési eljárással kapcsolatos részét hatályában fenntartja, ezt meghaladóan hatályon kívül helyezi, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.400.000 (egymillió-négyszázezer) forint elsőfokú és 700.000 (hétszázezer) forint felülvizsgálati részperköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 350. 400 (háromszázötvenezer-négyszáz) forint kereseti és 350. 400 (háromszázötvenezer-négyszáz) forint felülvizsgálati részilletéket, az ezt meghaladó kereseti és felülvizsgálati eljárási részilletéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes fémhulladék nagykereskedelemmel foglalkozó gazdasági társaság, amely a fémhulladékokat telephelyén magánszemélyektől, illetve más adóalanyoktól vásárolja fel, majd előkezelést (válogatás, tisztítás, darabolás, ollózás, préselés, stb.) követően felhasználóknak és hulladék nagykereskedelemnek foglalkozó társaságoknak értékesíti, illetve adja át ártalmatlanításra.

Az adóhatóság a felperesnél 2005. január 17. és január 21-e közötti időben egyes adókötelezettségek ellenőrzésére és adatgyűjtésére irányuló (a továbbiakban: operatív) ellenőrzést folytatott le. Az operatív ellenőrzés során megállapította, hogy a felperes 1.219.222 forint összegű felvásárlásról és 1.735.657 forint összegű értékesítésről nem bocsátott ki bizonylatot. Az elsőfokú adóhatóság az operatív ellenőrzés eredményeként hozott határozatában a

felperest - bizonylat kiállítási kötelezettség elmulasztása és igazolatlan eredetű áru forgalmazása miatt - mulasztási bírsággal sújtotta.

A felperes 2005. évben aKft-től (a továbbiakban: MAKft) 21.972.420 forint nettó értékű fémhulladékot vásárolt, és ehhez kapcsolódóan bevallásaiban az általános forgalmi adót (a továbbiakban: áfa) helyezett levonásba, mindösszesen 3.691.000 forint összegben.

A felperes nyilvántartása szerint aKft-től (a továbbiakban: FCKft) 2005. január hónapban vas, acél és lemez hulladékot szerzett be, összesen 8.594.890 forint nettó értékben, és az ehhez kapcsolódó áfát, 2.149.000 forintot bevallásában levonásba helyezte.

Az adóhatóság a felperesnél 2006. évre egyes adókötelezettségek ellenőrzésére irányuló ellenőrzést végzett, melynek célja az volt, hogy összehasonlítsa a felperes 2005. év 2006. évi bevételeinek és kiadásainak összetételét. Ennek során azt állapította meg, hogy bár a felperes 2006. évi felvásárolt és továbbértékesített hulladékmennyisége a kétszeresére nőtt, a hulladék felvásárlásához és kezeléséhez kapcsolódó felhasznált energia, anyagmennyiség, alkalmazotti létszám nem növekedett. A két adóév között a hulladék felvásárlás, előkezelés folyamatában és technológiájában nem történt változás, és nem lehetséges, hogy 100 egységhez ugyanannyi energia, anyagmennyiség és alkalmazotti létszám szükséges, mint 200 egység feldolgozásához, így valószínűsíthető, hogy közel azonos mennyiségeket dolgoztak fel 2005. és 2006. évben. Mivel a 2006. évi mennyiség biztosan feldolgozásra került, ezért 2005. évben is megtörtént mind ez, de ennek bizonylatolása elmaradt, a felperes 2005. évi könyvelésében nem a valóságnak megfelelő adatok szerepelnek.

Az adóhatóság a felperesnél 2005. évre költségvetési kapcsolatok átfogó ellenőrzését végezte el. A revízió eredményeként hozott elsőfokú határozatban a felperes terhére 8.807.000 forint társasági adó, 52.609.000 forint áfa, 11.199.000 forint egészségügyi hozzájárulás adókülönbözetet, azaz összesen 72.615.000 forintot írt elő, adóbírsággal sújtotta, késedelmi pótlékot számított fel. Az elsőfokú adóhatóság határozatában az operatív ellenőrzés, az egyes adókötelezettségek ellenőrzésére irányuló vizsgálat és a revízió adataira figyelemmel az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 108.§-ára alapítottan becsléssel határozta meg a felperes 2005. évi eltitkolt árbevételeit. A becslés során azt valószínűsítette, hogy a felperes 2005. évben is legalább a 2006. évvel megegyező mennyiségű hulladékot vásárolt és dolgozott fel, illetve értékesített. Ennek eredményeként azt rögzítette, hogy a becsült árbevétel a becsült értékesített

menyiség és a 2005. évi átlagos értékesítés nettó egységár szorzata, azaz 12.739.847 kg szorozva 41,75 forint/kg-mal egyenlő 531.888.612 forint a bevallott 343.749.981 forinttal szemben. Emiatt 2005. évben a felperes 187.076.000 forint nettó árbevételről nem állított ki bizonylatot, illetve ennyit nem számolt el a könyvelésében, amely után 46.769.000 forint áfa adókülönbözet is előírt. A becslés következtében a felperes 2005. évi adózás előtti eredményét 187.076.000 forinttal megnövelte, illetve csökkentette a vásárolt adatok beszerzési értékével, azaz 132.036.000 forinttal. Az elsőfokú adóhatóság nem fogadta el adólevonás joggyakorlására alkalmas hiteles számlaként a MAKft és a FC Kft. nevében kibocsátott számlákat. Az volt a jogi álláspontja, hogy a számlákon, illetve szállítóleveleken szereplő adatok valótlanok, nem igazolják a hulladékvásárlás tényleges teljesítését, ami a felperes terhére áfa adónemben 3.691.000, illetve 2.149.000 forint áfa adókülönbözetet eredményez.

A felperes fellebbezése alapján eljáró alperes a ...számú határozatában az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az alperes határozatának megváltoztatását, a terhére előírt adókülönbözet és egyéb jogkövetkezmények törlését, másodlagosan az alperes határozatának hatályon kívül helyezését kérte. Vitatta a becslés jogalapját, módszerét, a MA és FC Kft-k számlái kapcsán pedig arra hivatkozott, hogy az általános forgalmi adóról szóló többször módosított 1992. évi LXXIV. törvény (a továbbiakban: Áfa.tv.) 44.§ (5) bekezdése szerinti kellő körültekintéssel járt el.

A Baranya Megyei Bíróság a 7.K.20.786/2008/20. számú jogerős ítéletében az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte. Jogi álláspontja a következő volt:

Az alperes határozatában a rögzítettek nem alapozzák meg a becslés eljárás lefolytatását.

Az alperes jogsértően járt el, akkor amikor nem alkalmazta az Áfa.tv. 44.§ (5) bekezdésében foglaltakat. A felperes kötelezettsége ugyanis nem terjed ki annak ellenőrzésére, hogy a szállítólevélen feltüntetett gépjárművek valóban az eladók tulajdonában álltak-e, mivel a felperes felé számlák kibocsátók létező cégek voltak, hulladékfeldolgozásra engedéllyel rendelkeztek, és a felperes az áruk ellenértékét bankszámlán keresztül fizette meg az eladóknak, ezért nem állapítható meg, hogy a felperes és a számlakibocsátók között nem jött létre gazdasági kapcsolat.

A 7.K.20.786/2008/20. sorszámu jogerős ítélete ellen alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljáró Legfelsőbb Bíróság - a Kfv.I.35.027/2009/7. számú végzésében (a továbbiakban:

LB végzés) - a 7.K.20.786/2008/20. számú jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A Legfelsőbb Bíróság azt állapította meg, hogy az alperes bizonyította a becslés jogalapját, ezért a megyei bíróságnak az új eljárásban a becslési módszer helyességét, a becsléssel megállapított árbevételt és az ennek alapján fizetendő áfa mértékét kell megvizsgálnia. A két gazdasági társaság számlái azaz az áfa levonás tekintetében pedig szükséges a tényállás teljes körű feltárása a jogszerű ítéleti döntés meghozatala érdekében. Ez utóbbi körben rögzítette, hogy a megyei bíróság ítéletében nem hivatkozott az Áfa.tv. 32.§ (1) bekezdés a) pontjára, 35.§ (1) bekezdés a) pontjára, és nem foglalt egyértelműen állást abban a körben, hogy a gazdasági események a számlákban szereplő felek között végbementek-e vagy sem. „Önmagában a banki átutalások ezt nem igazolják figyelembe véve azt is, hogy nem fellelhető cégekről van szó”. Az áfa visszaigényléssel kapcsolatban tisztázni kell a gazdasági események megvalósulását és a kellő körültekintés csak akkor vizsgálható, ha a gazdasági esemény fikтивitása nem állapítható meg. „Csak a valós gazdasági események esetén lehet jelentősége annak, hogy a felperes vizsgálta-e a számlakibocsátó adóalanyiságát, engedélyét, stb...”.

Az új eljárás eredményeként hozott jogerős ítéletében a megyei bíróság az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte és az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte. Ítélezésének alapjául elfogadta a perben kirendelt igazságügyi könyvszakértői véleményét, amely műszaki szakértők bevonásával készült el. Ennek alapján azt rögzítette, hogy az alperes által alkalmazott becslési módszer nem volt helytálló, mivel 9 költségtényező elemzésével nem lehet megállapítani, hogy 2005. évben is legalább a 2006. évvel megegyező mennyiségű hulladék került volna feldolgozásra, illetve értékesítésre. A valós adó alapjának valószínűsítéséhez figyelembe kell venni a beszerzett hulladékok fajtánkénti összetétel változásából eredő rezsi, illetve munkaigényességet. Az új eljárásra előírta, hogy az adóhatóságnak a szakértői véleményben kidolgozott módszer alapján kell valószínűsítienie a 2005. évi adóalapot, és ennek során nem hagyhatja figyelmen kívül, hogy két évben a céges, illetve a lakossági beszerzések, valamint fémhulladékfajta beszerzések különböztek, és ezen adatok figyelembe vételével, valamint az alperes által alkalmazott rezsi költségek mellett kell az adóalapot meghatározni.

Az alperes a MA. és a FC Kft-k által kibocsátott számlák tekintetében nem tett eleget a tényállás tisztázási kötelezettségének. A perben beszerzett banki igazolás szerint ugyanis a felperes átutalta a számlákon feltüntetett összegeket a számlakibocsátók folyószámlájára, ezeket az összegek készpénzben meghatározott személyek felvették, tehát a pénz sorsa követhető. Önmagában az a körülmény, hogy a fuvarlevélen feltüntetett szállító

járművek nem voltak a Kft-k tulajdonában, illetve, hogy ezeket a forgalomból már a szállítás előtt kivonták, nem támasztja alá, hogy nem jött létre tényleges gazdasági esemény a számlákon szereplő felek között különös tekintettel arra, hogy létező gazdasági társaságokról volt szó, akik hulladékkereskedelemre engedéllyel rendelkeztek, és ezzel foglalkoztak is, és az alperes nem tett megállapítást arra nézve, hogy a felperesnél a perben vitatott számlák szerinti mennyiség hiányozna, illetve ezeket nem értékesíthette tovább. Nem hárítható át a felperesre az a felelősség, hogy minden esetben megvizsgálja és bizonyítsa, hogy az adott beszerzett mennyiséggel rendelkezett-e a felé értékesítő gazdasági társaság, és az adólevonási jog nem korlátozható a közösségi szabályok és az Európai Unió Bírósága által meghatározott kereteken, illetve körön túlmenően.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte ennek hatályon kívül helyezését, a felperes keresetének teljes körű elutasítását. Azzal érvelt, hogy a jogerős ítélet nem felel meg az Art. 108.§ (1)-(2) bekezdéseiben, (9) bekezdésében, a Pp. 339.§ (1) bekezdésében, az Áfa.tv. 32.§ (1) bekezdésének a) pontjában, 35.§ (1) bekezdésének a) pontjában, 44.§ (5) bekezdésében, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 15.§ (3) bekezdésében, 165.§ (1) bekezdésében, 166.§ (2) bekezdésében foglaltaknak. Fenntartotta azt a határozatában és a perben is kifejtett jogi álláspontját, mely szerint az általa szerint alkalmazott becslési módszer helytálló volt. Kifejtette, hogy a szakértői vélemény éppen azt a tényt hagyta figyelmen kívül, hogy a 2005. évi felperesi mennyiségi adatok valótlanok, ezért a könyvelésben szereplő céges és magánszemélyektől vásárolt hulladékmennyiség aránya sem lehet valós. A szakértő - tévesen - a felperes 2005. évi valótlan könyvelésére alapította megállapításait. Hivatkozott arra is, körben, hogy a becslés jogalapjának fennállását a Legfelsőbb Bíróság végzése is a 2005. évi felperesi nyilvántartási adatok hiteltelensége okán állapította meg. Sérelmezte, hogy a megyei bíróság ítéletének indokolásában nem rögzítette azokat az okokat, amelyek miatt a szakvéleményt vitató érvelését nem fogadta el. Az MA és az FC Kft. bizonylatai kapcsán hivatkozott az ítéleti tényállás jogszabálysértő voltára. Kifejtette, hogy ezek a Kft-k vitathatatlanul nem létező, székhelyükön nem megtalálható, ott soha nem működő cégek voltak, a számlák szerinti gazdasági események alátámasztására átadott szállítóleveleken is valótlan adatok szerepelnek. Az a tény, hogy a felperes termékeket értékesített tovább még nem igazolja, hogy felperes ezeket a perben vitatott számlák szerinti társaságoktól szerezte volna be. A rendelkezésre álló adatokra figyelemmel a vitatott számlák ellenértékének átutalása sem alkalmas annak bizonyítására, hogy a gazdasági események a számlák szerinti felek között a számla szerinti módon mentek volna végbe, ezért a számlák tartalmilag hiteltelenek. A

felperes a tartalmilag hiteltelen számlák tekintetében a perben sem igazolta, hogy kellő körültekintéssel járt volna el.

A felperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Azzal érvelt, hogy ez megfelel a Pp. 206.§ (1) bekezdésében, 221.§ (1) bekezdésében foglaltaknak, okszerű bizonyíték értékelésen alapul, az ebben megállapított tényállás jogszerű, helytálló ténybeli és jogkövetkeztetéseket tartalmaz. Az alperes a közigazgatási és a peres eljárás során sem bizonyította az általa alkalmazott becslési módszer helytállóságát, ezért a szakértői véleményt, amellyel szemben az alperes további bizonyítással nem élt, jogszerűen fogadta el ítélezésének alapjául a megyei bíróság. Helyesen állapította meg azt is, hogy az alperes a perben vitatott számlák kapcsán nem teljesítette a tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségét, mivel nem tett megállapítást arra nézve, hogy a számlákban feltüntetett mennyiség a felperes készleteiből hiányzott volna, és nem tisztázta azt sem, hogy a pénzügyi utalások kikhez érkeztek, ezeket kik vették fel, volt-e e személyeknek köze a Kft-k által végzett tevékenységhez. Hangsúlyozta, hogy az alperes érdemi döntése e körben csak a fuvarlevelekre korlátozódott, bizonyítási eljárása ezért nem volt teljes körű.

Az alperes felülvizsgálati kérelme részben, az alábbiak szerint alapos:

A felülvizsgálati eljárás során - annak rendkívüli jogorvoslati jellege miatt - nincs helye bizonyítás felvételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek, a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben a rendelkezésére álló iratok alapján dönthet. (Pp. 275.§., BH. 2002. 29.)

Ítéleti tényállás kapcsán jogszabálysértés csak akkor állapítható meg, ha az hiányos, iratellenes, avagy téves, okszerűtlen, a logika szabályainak ellentmondó tényeket, ténybeli következtetéseket rögzít. Nem állapítható meg iratellenesség azon a címen, hogy a fél jogi álláspontja valamely bizonyíték bizonyító ereje tekintetében nem azonos a bíróságéval. Ez ugyanis nem iratellenességre utal, hanem a bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, amire a rendkívüli jogorvoslati eljárásban nincs lehetőség (BH 1994.639.).

A Legfelsőbb Bíróság a rendelkezésére álló iratokból, a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben azt állapította meg, hogy a megyei bíróság a becslési eljárás kapcsán teljes körűen eleget tett az LB végzésben foglaltaknak, és betartotta a szakértői bizonyításra vonatkozó Pp. 177.§-a, 180-181.§-ai, 182.§ -a szerinti előírásokat is, mert a felperes indítványára könyvszakértőt rendelt ki, engedélyezte műszaki szakértő bevonását is, megidézte az írásbeli véleményt előterjesztő szakértőt, aki szóban és írásban is

válaszolt az alperes által felvetett szakvéleményt vitató kérdésekre. A megyei bíróság nem hagyhatta és nem is hagyta figyelmen kívül a Pp. 164.§ (2) bekezdése és 339/A.§-a szerinti szabályozást sem, amelyek értelmében e perben - hivatalból- nem volt helye bizonyításnak, és az alperes az ügyben nem indítványozta más szakértő kirendelését. Mindezek miatt a Legfelsőbb Bíróság csak azt állapíthatta meg, hogy a megyei bíróság ítélete a becslési eljárás illetve annak módszere tekintetében jogszerű. A megyei bíróság helytállóan fogadta el ítélezése alapjául a kiegészített igazságügyi szakértői véleményt, és e körben döntése megfelel a Pp. 206.§ (1) bekezdésében, 221.§ (1) bekezdésében foglaltaknak is. Megjegyzi egyben a Legfelsőbb Bíróság, hogy az alperesnek az a hivatkozása, mely szerint ő maga is rendelkezik „megfelelő szakértelemmel” a felülvizsgálati kérelmét nem alapozza meg, mivel a perben - az előzőekben megnevezett törvényhelyekre figyelemmel - szakértőnek csak a bíróság által kirendelt szakértő minősül, és az alperes véleményét csak, mint az egyik peres fél álláspontját lehet figyelembe venni és értékelni. (BH.1992.270.)

Osztja ugyanakkor a Legfelsőbb Bíróság az alperes jogi álláspontját a tekintetben, hogy a Kft-k számlái kapcsán a megyei bíróság nem teljes körűen vette figyelembe az LB végzésben számára előírtakat, és a tényállást sem iratszerűen, nem valamennyi bizonyíték Pp. 164.§ (1) és 206.§ (1) bekezdései szerinti értékelése alapján állapította meg. A rendelkezésre álló adatok szerint ugyanis a számlakibocsátók - a jogerős ítéleti megállapítással ellentétben - nem voltak tényleges gazdasági tevékenységet folytató társaságok. A felperes a perben fel sem ajánlott bizonyítást annak az alperes által helyszíni ellenőrzéssel, cég és adóhatósági illetve egyéb adatokkal bizonyított tényeknek a megdöntésére, mely szerint a számlakibocsátó társaságok a székhelyükön nem voltak megtalálhatók, ott ténylegesen soha nem is működtek, a képviselőikre jogosult személyek lakóhelye, tartózkodási helye ismeretlen volt, illetve külföldön volt, tényleges kézbesítési megbízottjuk sem volt, és ezek miatt illetve felszámolási eljárás keretében a cégjegyzékből törlésre is kerültek. Az nem vitás, hogy nevükre engedélyek kerültek kiadásra, ezek azonban - az előzőekben részletezettek és a későbbiekben felsorolásra kerülő tények miatt - csak a tevékenység gyakorlásának lehetőségét biztosítják, amellyel e cégek nem éltek. A társasági szerződések, cégbejegyzések, engedélyek a perben vitatott számlák tekintetében konkrét adatokat nem tartalmaznak, tehát nem alkalmasak egy - egy konkrét értékesítés, szállítás tényleges megtörténtének igazolására. Egyértelműen megállapítható - a felperes által kétségbe nem vont, kapcsoló vizsgálatokkal megerősített adatokból- hogy a számlák szerinti gazdasági esemény igazolására becsatolt szállítólevelek valótlán adatokat tartalmaznak, ennél fogva ezek sem támasztják alá a számlák szerinti gazdasági események megtörténtét. (A szállítóleveleken pl.

olyan szállítóeszközök vannak feltüntetve, amelyeket már a szállítást megelőzően kivontak a forgalomból, a szállítóeszközök soha nem voltak a számlakibocsátók tulajdonában, a szállítójárművek tényleges tulajdonosai soha nem is álltak kapcsolatban a felperessel, és nem volt kapacitásuk a számlák szerinti mennyiségek fuvarozására...stb.) Ha a szállítólevelek tartalmilag hiteltelenek, akkor nem alkalmasak a felperes felé Kft-k által történő tényleges leszállítás, értékesítés bizonyítására, az áruk eredetének igazolására. A felperesnek készletnyilvántartásait, értékesítéseit nyilvánvalóan úgy kell vezetnie, hogy az alkalmas legyen kiadásai elszámolására, de jelen esetben a Kft-től történő beszerzésre és továbbértékesítésre vonatkozó belső bizonylatainak hitelességét az Sztv. 15.§ (1) bekezdésének, 166.§ (2) bekezdésnek megfelelő hiteles számviteli dokumentumok nem igazolják, e követelményeknek megfelelő bizonyítást a felperes a perben sem ajánlott fel. Az a tény tehát, hogy a felperes a számlák szerinti mennyiségnek megfelelő továbbértékesítést végzett a jelen ügyben rendelkezésre álló adatokra figyelemmel nem alkalmas annak igazolására, hogy ezeket a perben vitatott számlák szerinti számlakibocsátótól szerezte volna be. Ahogyan arra az LB végzés is rámutatott az adólevonási jog csak tartalmilag hiteles számla alapján gyakorolható az Áfa tv. 32.§ (1) bekezdése, 35.§ (1) bekezdése értelmében, tehát akkor, ha a gazdasági esemény a valóságban is a számla szerinti felek között és a számla szerinti módon ment végbe, és „önmagában a banki átutalások ezt nem igazolják, figyelembe véve azt is, hogy nem fellelhető cégekről van szó”. A „kellő körülmények csak akkor vizsgálható, ha a gazdasági esemény fiktitivitása nem állapítható meg. Csak valós gazdasági esemény esetén lehet annak jelentősége, hogy a felperes vizsgálta-e a számlakibocsátók engedélyét, stb.”. Arról pedig a felperesnek tudnia kellett, hogy a számlák hiteltelenek, hiszen az előzőekben ismertetett jellemzőkkel rendelkező számlakibocsátóktól 1 illetve 2 hónap alatt 11 illetve 12 db számlát fogadott be, és nem nevezte meg, nem kérte azon személyek tanukénti meghallgatását, akik az állítása szerinti „valós” gazdasági eseményekben mint tényleges üzleti partnerei az értékesítés, a szállítás, vagy akár a pénzfelvétel során ténylegesen a számlakibocsátók nevében és érdekében eljárak volna, a felperes az áruk eredetének igazolására javára szóló, adólevonási joga gyakorlásának jogszerűségét alátámasztó bizonyítékot nem nyújtott be.

Tekintettel arra, hogy a felperes a perben sem ajánlott fel olyan bizonyítást, amely alkalmas lett volna annak alátámasztására, hogy a számlák szerinti árút ténylegesen a számla szerinti számlakibocsátóktól vásárolta volna meg téves az a jogerős ítéleti megállapítás, mely szerint az alperes a perben vitatott számlák kapcsán -a közösségi joggal és ítélkezési gyakorlattal ellentétesen - tévesen „kérdőjelezte meg” a felperes adólevonási jogát.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság - a Pp. 275.§ (3)-(4) bekezdései alapján - ítéletének rendelkező részében foglaltak szerint határozott.

A felek perköltség és illetékfizetési kötelezettségét a pernyertesség és perveszteség arányának megfelelően a Pp. 81.§ (1) bekezdése, és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése és 14.§-alapján határozta meg.

Budapest, 2011. október 20.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő